

[Leif Hermann]

blev rejst tiltale mod den pågældende bygherre, der havde overtrådt by- og landzoneloven ved at bygge, stillede sagen i bero med henblik på at afvente udfaldet af straffesagen. Da statsadvokaten så spørger Tilsynsrådet, hvordan man vil forholde sig til tiltalebegæring efter § 61 c, stk. 2, begynder Tilsynsrådet at spørge, om fristen for at indgive en sådan påtale er udløbet. Det hele ender i, at Tilsynsrådet af menneskelige årsager ikke vil have rejst tiltale mod kommunalbestyrelsesmedlemmerne i Trehøje, og derefter falder sagen mod den pågældende fabrikant.

I denne sag var der stort set ikke én eneste af Trehøje kommunalbestyrelses embedshandlinger, der var i overensstemmelse med lovgivningen. Det er formentlig heller ikke lovligt, at kommunalbestyrelsen betaler den advokat, der møder op i fogedretten, når byggeriet i landzone skal standses.

Hvilken virkning har det så nu, når indenrigsministeren svarer mig på et spørgsmål, at man blot vil følge sagen nøje? Ja, det har i hvert fald den virkning, at det kan være overordentlig vanskeligt at anvende bestemmelsen i fremtiden.

For ikke så forfærdelig lang tid siden fik Indenrigsministeriet et brev fra Miljøstyrelsen vedrørende Grenå Kommunes miljøtilsyn. I en periode på omkring 10 år har Grenå Kommune ifølge Miljøstyrelsen systematisk til gunst for forurenere omfortolket en række tilladelser. I afslutningen af sit brev af 27. januar d.å. til Indenrigsministeriet skriver Miljøstyrelsen følgende om myndighedshandlinger, som Grenå Kommune har været forpligtet til at foretage med hensyn til miljøtilsynet:

»Miljøstyrelsen finder efter en samlet vurdering af disse sager, at kommunens handlinger og udladelser ved kommunalbestyrelsens og/eller dens miljø- og planlægningsudvalg i forhold til miljøbeskyttelsesloven som forvaltningsmyndighed«. . . »har været højst kritisable og groft krænkende for den almindelige retsbevidsthed og tillige skadelige for miljøet.«

Det er vist ret enestående, at én offentlig myndighed betegner en anden offentlig myndigheds embedsudøvelse med sådanne ord.

Jeg er ret overbevist om, at Tilsynsrådet for Århus Amt, hvis der er nogen, der beder det om at rejse tiltale mod Grenå Kommunalbestyrelses miljøsynder, naturligvis vil væ-

re forpligtet til at se på, hvordan kollegerne i Ringkøbing Amt har optrådt.

Det andet eksempel er Herning Kommunes manglende miljøtilsyn med nogle galvaniske virksomheder. I denne sag gør der sig det specielle gældende, at Miljøstyrelsen ikke mente, der skulle rejses tiltale. Men det er Tilsynsrådets afgørelse, og atter sagde Ringkøbing Amts Tilsynsråd, at der ikke skal rejses tiltale. Jeg har vanskeligt ved at forestille mig grovere handlinger end det, der har været tale om for Trehøjesagens og for Herningsagens vedkommende; det må anses for så godt som udelukket på noget tidspunkt. Man skal her være opmærksom på, at der ikke blot er tale om uagtssomme handlinger – for Trehøjesagens vedkommende var det forsætlige handlinger. Der vil det være udelukket på noget tidspunkt at tage bestemmelsen i anvendelse.

Et sidste eksempel, som jeg skal nævne her, er det, der er kommet op inden for de sidste dage, nemlig det forhold, at Viborg Kommune igennem 6 år, nemlig fra 1980 til 1986, totalt har undladt at føre tilsyn med en forurenende virksomhed, der udleder spildevand til Fiskbæk Rensningsanlæg, der igen udleder det rensede – eller urensede – spildevand i Hjarbæk Fjord. Igennem 6 år har Viborg Kommune undladt miljøtilsyn. Det vil være udelukket, således som praksis er efter § 61 c, stk. 2, at anvende bestemmelsen over for de kommunalbestyrelsesmedlemmer i byrådet i Viborg, der har haft ansvaret for den situation.

Men hvad værre er: i det øjeblik dette ikke sker, sender man også et ganske klart signal til domstolene, nemlig at miljøforbrydelser, miljølovsovertrædelser, ikke skal vurderes med den strenghed, som et flertal herinde har ønsket. Når en dommer må konstatere, at de myndigheder, der medvirker til ulovlighederne, ikke kan straffes efter de almindelige medvirkningsregler, og at vi altså har en speciel strafbestemmelse, der ikke kan tages i anvendelse, så må retten ganske åbenbart få det indtryk, at der ikke er meget mening i, at der ikke er meget hold i vort krav om strengere straffe for miljølovsovertrædelser.

Det er konsekvensen af indenrigsministerens og de borgerlige ordføreres afvisning af at gøre noget ved denne bestemmelse, ud over at det selvfølgelig forekommer højst besynderligt – og vi advarede jo også mod